

Revistă de spiritualitate a Fraților Franciscani Minori Conventuali din România

MESAGERUL SFÂNTULUI ANTON

ANUL XXXIII
MARTIE-APRILIE 2026
Nr. 195

Revista e înregistrată la Tribunalul din Padova, nr. 1385 din 7/10/1993

ÎNTÂLNIREA CU CEL ÎNVIAT [13]

Umilință și orgoliu [20]

MESAGERUL SFÂNTULUI ANTON

Director responsabil

Pr. Massimiliano Patassini, OFMConv.

Director al redacției

Pr. Daniel Fechetă, OFMConv.

Redacție, difuzare și abonamente

Pr. Marcelin Amariei, OFMConv.

Proiect Grafic

Pr. Adrian Măgdici, OFMConv.

Editura

Provincia Padovană OFMConv.

Messaggero di Sant'Antonio Editrice

Via Orto Botanico, 11 - 35123 Padova.

Revista e înregistrată la Tribunalul din Padova,
nr. 1385 din 7.10.1993

Director general

Pr. Giancarlo Zamengo, OFMConv.

Tipografia

Mediagraf - Noventa Padovana - ITALIA.

Oferte pentru abonamente 2026

În străinătate: 5 Euro revista; 25 Euro/an.

În România: 6 RON revista;

50 RON abonament anual personal;

30 RON colet cu mai mult de 10 reviste.

Cont: MESAGERUL ANTONIAN

Cod IBAN: RO91 RNCB 0198 0738 8398 0001

deschis la BCR Roman (NT)

Adresa redacției:

MESAGERUL SFÂNTULUI ANTON

Str. Teiului, nr. 20, Jud. Neamț,

611047, ROMAN

Tel. mobil: 0765.421416

Mesagerul Online:

www.mesagerulsfantulanton.com

E-mail

MSA-Redacția: mesagerul@santantonio.org;

Abonamente: mesagerulantonian@gmail.com

Oferta abonamentului pentru anul 2026

poate fi trimisă fie prin mandat poștal la

adresa redacției

(Pr. Marcelin Amariei), fie prin virament

în contul bancar:

MESAGERUL ANTONIAN

Cod fiscal: 21414366

Cod IBAN:

RO91 RNCB 0198 0738 8398 0001,

deschis la BCR - Roman (NT).

Veți face parte din
„familia spirituală”
a sfântului Anton!

Poșta redacției

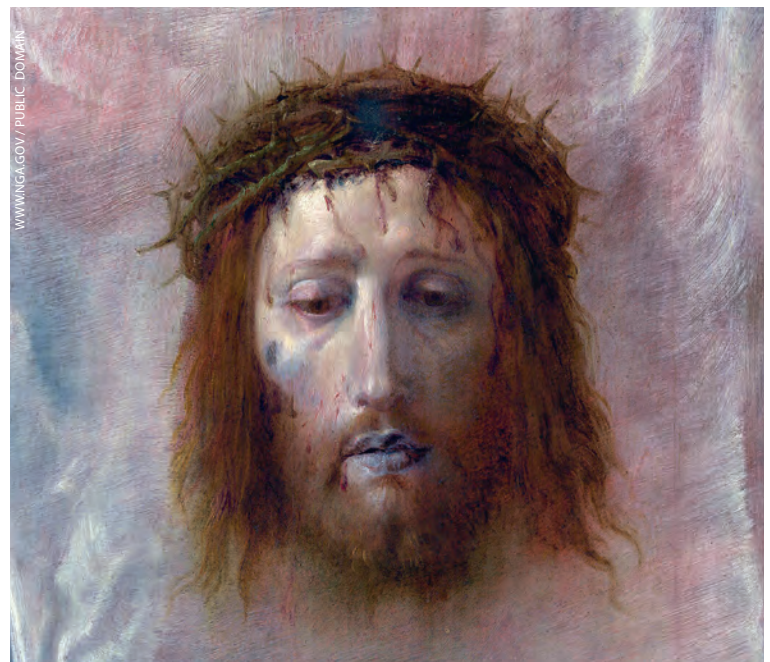
ANUL JUBILIAR FRANCISCAN

STIMATĂ REDACȚIE,

În cadrul unei predici, am fost surprins să aud comentariul despre prima chemare a ucenicilor, în versiunea evanghelistului Marcu. Spunea predicatorul că este puțin probabil ca această chemare să se fi produs chiar în acest fel și că evanghelistul s-ar fi inspirat din chemarea lui Elizeu. În Duminica Floriilor se citește în biserică Psalmul 22(21), care descrie aproape întregul curs al Patimilor lui Cristos. Folosind același argument ca mai sus, cum că evangheliștii au fost inspirați de Psalmul 22(21) pentru a relata Patimile, nu am putea să concluzionăm și aici că este „puțin probabil ca Patimile lui Cristos să se fi desfășurat în acest fel”?

Dragoș T., Timișoara

Îți mulțumim, Dragoș, pentru scrisoarea ta, care ne oferă posibilitatea de a reflecta asupra modului în care citim Biblia. Uneori, aplicăm propriile noastre cadre și categorii, legate de viziunea noastră culturală, fără a înțelege cu adevărat intențiile și perspectivele celor care au scris aceste texte. Aceste texte sunt inspirate de Dumnezeu, dar, în același timp, au ca adevărați autori oameni, cu propriile sensibilități și abilități. De exemplu, Evangheliile nu sunt menite să fie cronici detaliate ale vieții lui Isus, ci mai degrabă biografii scrise de credincioși. Scopul lor nu este de a relata în detaliu ce s-a întâmplat, ci de a deschide inimile către credință. Citim acest lucru clar la sfârșitul *Evangheliei*

neînțeles. Amar este pentru un părinte să-și vadă copilul rătăcind. Amar este pentru un om credincios să se roage și să nu simtă nimic. Amar este să faci bine și să primești indiferență. În astfel de situații, tentația este să abandonezi, să te împietrești sau să te întrebi unde este Dumnezeu și de ce tocmai ție ți se întâmplă.

Și Francisc a trecut prin acest prag al amărăciunii. Provenea dintr-o familie înstărită, avea planuri mărețe și visa la succes, iar viața lui părea deja „aranjată”. Renunțarea la toate acestea nu a fost dulce de la început. Sărăcia, boala, disprețul celor din jur nu au fost motive de bucurie. Convertirea lui nu a fost un moment romantic, ci un proces dureros. Și totuși, el mărturisește că, rămânând fidel acestui drum, ceva s-a schimbat. Amarul nu a fost evitat, ci asumat. Amarul nu a dispărut, ci s-a transformat.

Expresia *dulce-amăru* – pentru noi mai familiară – capătă aici un sens profund.

**PACEA ADEVĂRATĂ
NU RĂMÂNE DOAR
O IDEE FRUMOASĂ
SAU O CONSOLARE
SPIRITUALĂ, CI SE
SIMTE ÎN ÎNTREAGA
FIINȚĂ. SE SIMTE ÎN
TRUP, ÎN RESPIRAȚIE.**

Nu este vorba despre a îndulci artificial suferința, nici despre a o nega. Spiritualitatea creștină nu spune că durerea este bună în sine. Spune însă că durerea, trăită cu Dumnezeu, poate deveni roditoare. Așa cum un medicament amar vindecă sau cum munca grea a pământului aduce rod, tot astfel și încercările vieții pot deveni loc al creșterii interioare.

Exemplele sunt aproape de noi. O mamă care își îngrijește copilul bolnav nopți la rând trăiește oboseală, teamă și neputință. În acele clipe nu există nimic dulce. Și totuși, peste ani, aceeași mamă poate spune că acea perioadă a fost una dintre cele mai de seamă școli ale iubirii. Amarul a lucrat în tăcere, iar roadele au venit mai târziu, transformându-se în dulceață a inimii.

Un alt exemplu este cel al unui om care pierde ceva – de exemplu, locul de muncă – și se simte dat la o parte și umilit. Este un moment greu, care zdruncină încrederea și echilibrul. Dar, uneori, tocmai o astfel de pierdere deschide un drum nou: o meserie diferită, o viață mai simplă, mai echilibrată, poate mai aproape de familie. Nu pentru că suferința ar fi fost bună, ci pentru că a fost traversată cu sens, cu răbdare și credință.

Cuvintele Sfântului de la Assisi sunt deosebit de grăitoare atunci când vorbesc despre „*dulceața sufletului și a trupului*”. Ele arată că pacea adevărată nu rămâne doar o idee frumoasă sau o consolare spirituală, ci se simte în întreaga ființă. Se simte în trup, în respirație și în felul în care omul se raportează la viață. Când încetezi să te lupți cu realitatea și începi să o încredințezi lui Dumnezeu, apare o liniște adâncă ce nu depinde de circumstanțe. Crucea nu dispăre, dar ea nu mai apasă la fel.

Pentru cel care crede, acest mesaj este eliberator. Nu ni se cere să înțelegem de ce se întâmplă totul. Nu ni se cere să zâmbim când doare, să fim veseli în suferință. Ni se cere să facem binele mărunț, zilnic, chiar dacă nu vedem rezultate imediate. Căci Dumnezeu lucrează și prin ceea ce ne doare. *Dulce-amăru* este, în fond, gustul maturității spirituale. Copilul caută doar dulcele. Omul matur știe că lucrurile cu adevărat valoroase cer timp, efort și răbdare. La fel este și în viața credinței. Nu toate încercările se vor transforma în bucurii vizibile, dar niciuna nu este inutilă atunci când este trăită cu Dumnezeu.

La opt secole de la mărturia sfântului Francisc, cuvintele lui rămân actuale, pentru că spun un adevăr simplu și profund: Dumnezeu nu ne promite o viață fără amar, ci o viață în care amarul poate deveni, în timp, dulceață. O dulceață discretă, care nu face zgomot, dar care dă sens întregii existențe. Viața poate fi dulce și amară. Iar *dulce-amăru* este gustul mântuitor care apare doar când le accepți pe amândouă în aceeași înghițitură. □

**DIN VIAȚA
PROVINCIEI**

**ORADEA: AN JUBILIAR
FRANCISCAN**

La Sanctuarul Eparhial „Maica Domnului” a avut loc celebrarea solemnă a deschiderii Anului jubiliar dedicat sfântului Francisc. Evenimentul a adunat numeroși credincioși, precum și preoți veniți din mai multe eparhii.

În cuvântul de învățătură, Preasfințitul Virgil Bercea a adresat credincioșilor un îndemn profund și actual: să ne ridicăm din frică, din indiferență și din singurătate, subliniind că Dumnezeu ne cheamă mereu la un nou început, invitându-ne să mergem înainte, să ne reînnoim viața și să redescoperim puterea iubirii. „Acolo unde există iertare, totul devine nou”.

În cadrul celebrării, părintele vicar eparhial Mihai Vătămănelu a anunțat că, pe parcursul anului jubiliar, credincioșii pot obține indulgența plenară, dacă îndeplinesc condițiile stabilite de Biserică: spovada, primirea sfintei Împărtășanii, recitarea Crezului, a rugăciunii „Tatăl nostru” și o rugăciune după intențiile Sfântului Părinte Papa.

Celebrarea deschiderii Anului jubiliar a fost trăită de toți cei prezenți ca o invitație la reînnoire spirituală și la apropiere de spiritul evanghelic al sfântului Francisc din Assisi.

© EUGEN IVUȚ

În perioada 22 februarie - 22 martie 2026, osemintele pământești ale sfântului Francisc din Assisi (†1226) au fost expuse spre venerare, în bazilica din Assisi, cu ocazia celui de-al VIII-lea centenar de la moartea sa.

Lubite cititor al revistei „Mesagerul sfântului Anton”, dacă dorești să-i ceri în rugăciune ceva anume sfântului Anton de Padova, trimite-ne cererea ta, pentru ca noi să o prezentăm la Mormântul sfântului Anton, în timpul sfintelor Liturghii din luna iunie, luna solemnității Sfântului. Noi, frații franciscani, ne vom ruga pentru tine și împreună cu tine, pentru ca Domnul să-ți dăruiască harul pe care îl dorești din adâncul inimii, prin mijlocirea Sfântului nostru drag.

DOREȘTI SĂ-I TRIMIȚI UN ACATIST SAU O CERERE DE RUGĂCIUNE SFÂNTULUI ANTON DE PADOVA?

Trimite-ne acatistul sau cererea de rugăciune pe adresa redacției (Pr. Marcelin Amariei, Mesagerul sfântului Anton, str. Teiului, nr. 20, jud. Neamț, 611047, Roman), iar noi o vom expedia degrabă spre Padova. Așteptăm intențiile dumneavoastră de rugăciune până pe data de 1 iunie 2026, pentru a reuși să le trimitem la Bazilica sfântului Anton înainte de 13 iunie.

Vă mulțumim!

Frații franciscani vă urează sărbători pascale binecuvântate!